

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๖๕/๒๕๖๗

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๕๑/๒๕๖๗

วันที่ ๒๒ เดือน ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๖๗

ระหว่าง { นายธนศการ ทะนันชัย ผู้ร้อง
ศาลจังหวัดชัยบุรี ที่ ๑
ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ ที่ ๒ ผู้ถูกร้อง

เรื่อง นายธนศการ ทะนันชัย (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องสรุปได้ว่า นายธนศการ ทะนันชัย (ผู้ร้อง) กล่าวอ้างว่า พนักงานอัยการจังหวัดชัยบุรีฟ้องผู้ร้องเป็นจำเลยต่อศาลจังหวัดชัยบุรี (ผู้ถูกร้องที่ ๑) ความผิดฐานลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้างหรือที่อยู่ในความครอบครองของนายจ้างโดยใช้ยานพาหนะ เพื่อสะดวกแก่การกระทำผิดหรือการพาทรัพย์นั้นไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ มาตรา ๓๓๕ และมาตรา ๓๓๖ ทวิ ในคดีหมายเลขดำที่ อ ๓๗๐๘/๒๕๖๕ ระหว่างการพิจารณาผู้ถูกร้องที่ ๑ ให้คำมั่นสัญญาว่าหากผู้ร้องให้การรับสารภาพจะพิพากษาอกรอลงโทษ ผู้ร้องจึงรับสารภาพและขอใช้เงิน แก่ผู้เสียหาย ต่อมาผู้ถูกร้องที่ ๑ มีคำพิพากษาคดีหมายเลขแดงที่ อ ๔๑๑๓/๒๕๖๕ ว่า ผู้ร้องมีความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ วรรคหนึ่ง (๑๑) ให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ ให้จำคุก ๖ ปี ผู้ร้องอุทธรณ์ คดีอยู่ระหว่าง

- ๒ -

การพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค ๑ (ผู้ถูกร้องที่ ๒) ผู้ร้องยื่นคำร้องขอปล่อยชั่วคราวหลายครั้ง แต่ผู้ถูกร้องที่ ๒ ไม่อนุญาต ผู้ร้องเห็นว่า ผู้ถูกร้องที่ ๑ ให้คำมั่นสัญญาว่าหากผู้ร้องให้การรับสารภาพจะพิพากษาการลงโทษ และใช้ดุลพินิจรับฟังพยานหลักฐานว่าผู้ร้องมิได้ใช้ยานพาหนะเพื่อความสะดวกแก่การลักทรัพย์นายจ้างหรือเพื่อการพาทรัพย์นั้นไปหรือเพื่อให้พ้นการจับกุม แต่กลับพิพากษาลงโทษผู้ร้องว่ากระทำผิดตามฟ้อง เป็นการใช้ดุลพินิจที่ไม่เป็นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๗ อีกทั้งผู้ถูกร้องที่ ๒ มีคำสั่งไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวระหว่างอุทธรณ์ เป็นการไม่ปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๑๙ ทวิ

ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินขอให้ยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ แต่ผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญพร้อมด้วยความเห็นภายในหกสิบวันนับแต่วันที่รับคำร้อง

ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ดังนี้

๑. การกระทำของผู้ถูกร้องที่ ๑ ในการใช้ดุลพินิจพิจารณาพิพากษาคดีเป็นไปตามกฎหมาย หรือไม่
๒. การกระทำของผู้ถูกร้องที่ ๒ ในการมีคำสั่งไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวระหว่างอุทธรณ์ ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๑๙ ทวิ หรือไม่

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำนั้นชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพโดยตรงและได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้น ย่อมมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยคดีตามมาตรา ๗ (๑๑) ได้ โดยจะต้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินเสียก่อน ภายในเก้าสิบวัน

นับแต่วันที่รัฐหรือควรรู้ถึงการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพดังกล่าว เว้นแต่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้น
ยังคงมีอยู่ก็ให้ยื่นคำร้องได้ตราบที่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ และให้นำความในมาตรา ๔๘
วรรคหนึ่งและวรรคสอง มาใช้บังคับด้วยโดยอนุโลม โดยต้องยื่นคำร้องต่อศาลภายในเก้าสิบวัน
นับแต่วันที่ได้รับความเห็นของผู้ตรวจการแผ่นดิน หรือวันที่พ้นกำหนดเวลาที่ผู้ตรวจการแผ่นดิน
ไม่ยื่นคำร้องต่อศาลตามมาตรา ๔๘ วรรคสอง” วรรคสาม บัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลเห็นว่าคำร้อง
ตามวรรคหนึ่งไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลจะไม่รับคำร้องดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้
และถ้าศาลเห็นว่า เป็นกรณีต้องห้ามตามมาตรา ๔๗ ให้ศาลสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา” และมาตรา ๔๗
บัญญัติว่า “การใช้สิทธิยื่นคำร้องตามมาตรา ๔๖ ต้องเป็นการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพ
อันเกิดจากการกระทำของหน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือหน่วยงานซึ่งใช้อำนาจรัฐ และต้องมีใช่
เป็นกรณีอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ ... (๔) เรื่องที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลอื่น
หรือเรื่องที่ศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้ว ...”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้อง ผู้ร้องกล่าวอ้างว่า
ผู้ถูกร้องที่ ๑ ใช้ดุลพินิจพิจารณาพิพากษาคดีไม่เป็นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
มาตรา ๒๒๗ และผู้ถูกร้องที่ ๒ มีคำสั่งไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวระหว่างอุทธรณ์ ชัดหรือแย้ง
ต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๑๙ ทวิ
ซึ่งการยื่นคำร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข
ที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑
มาตรา ๔๖ และมาตรา ๔๗ แม้ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่น
คำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด อันทำให้ผู้ร้องมีสิทธิยื่นคำร้องโดยตรง
ต่อศาลรัฐธรรมนูญก็ตาม แต่เมื่อข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องปรากฏว่า ผู้ร้อง
โต้แย้งดุลพินิจการพิจารณาพิพากษาคดีของผู้ถูกร้องทั้งสอง เป็นการใช้อำนาจของผู้พิพากษาหรือตุลาการ
ที่มีอิสระในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๘ วรรคสอง ประกอบกับเป็นเรื่อง
ที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลอื่นตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย
วิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๔) ซึ่งมาตรา ๔๖ วรรคสาม บัญญัติให้

- ๕ -

ศาลรัฐธรรมนูญสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา ดังนั้น ผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๒๑๓

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

- ๕ -

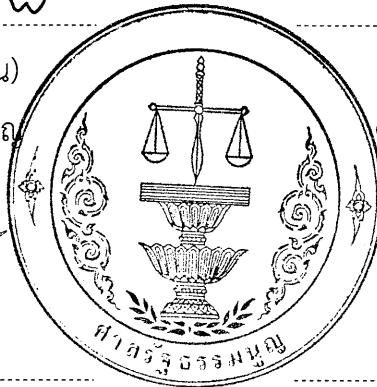
(คำสั่งที่ ๖๕/๒๕๖๗)

(นายปัญญา อดุชชาชน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวิรุฬห์ แสงเทียน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจิรนิติ หะวานนท์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนภดล เทพพิทักษ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดม รัฐอมฤต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุเมธ รอยกุลเจริญ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ